

Zi de basm

Crina Lazăr

Zi de basm

A fost odată ca niciodată,
o zi întreagă,
prea lungă și prea neagră.
Era așa de întunecoasă,
că mă împiedicam
de fiecare coasă.
Ca să o fac mai frumoasă
și mai luminoasă
i-am lipit pe frunte
un pumn de stele mărunte,
din cele culese în fiecare vară
pentru salata de seară,
din lacul de lacrimi sărate
printre genele mele scăpate.
(Rețeta de salată
v-o scriu altădată)
Astfel, te-am zărit,
din întâmplare,
erai pe-o bancă
și priveai în zare.
Erai atât de frumos,
de rece și de calm,
că m-am lipit de tine
ca o floare de gheață pe geam.
Atât de firesc îmi părea
să-ți caut mâinile...
Aveai odihnă în palme
și o mirare caldă în ochi...
Râdeai de mine
că nu știu să strâng
decât cuvintele-n brațe
și răspund nătâng
la incisive nuanțe...
Clipele cu tine au fost
cam rebele cu mine.
Nu se lasă nici uitate,
nici diluate,
nici deformate.
Le-am suspendat
deasupra ușii,
într-un cui

pe unde,
fără grabă
își trec pașii
clipele amărui
ale nimănui.

18 februarie 2020
Zi de basm

A fost odată ca niciodată,
o zi întreagă,
prea lungă și prea neagră.
Era așa de întunecoasă,
că mă împiedicam
de fiecare coasă.
Ca să o fac mai frumoasă
și mai luminoasă
i-am lipit pe frunte
un pumn de stele mărunte,
din cele culese în fiecare vară
pentru salata de seară,
din lacul de lacrimi sărate
printre genele mele scăpate.
(Rețeta de salată
v-o scriu altădată)
Astfel, te-am zărit,
din întâmplare,
erai pe-o bancă
și priveai în zare.
Erai atât de frumos,
de rece și de calm,
că m-am lipit de tine
ca o floare de gheață pe geam.
Atât de firesc îmi părea
să-ți caut mâinile...
Aveai odihnă în palme
și o mirare caldă în ochi...
Râdeai de mine
că nu știu să strâng
decât cuvintele-n brațe
și răspund nătâng
la incisive nuanțe...
Clipele cu tine au fost
cam rebele cu mine.
Nu se lasă nici uitate,
nici diluate,
nici deformate.
Le-am suspendat

deasupra ușii,
într-un cui
pe unde,
fără grabă
își trec pașii
clipele amărui
ale nimănui.

18 februarie 2020
Zi de basm

A fost odată ca niciodată,
o zi întreagă,
prea lungă și prea neagră.
Era așa de întunecoasă,
că mă împiedicam
de fiecare coasă.
Ca să o fac mai frumoasă
și mai luminoasă
i-am lipit pe frunte
un pumn de stele mărunte,
din cele culese în fiecare vară
pentru salata de seară,
din lacul de lacrimi sărate
printre genele mele scăpate.
(Rețeta de salată
v-o scriu altădată)
Astfel, te-am zărit,
din întâmplare,
erai pe-o bancă
și priveai în zare.
Erai atât de frumos,
de rece și de calm,
că m-am lipit de tine
ca o floare de gheață pe geam.
Atât de firesc îmi părea
să-ți caut mâinile...
Aveai odihnă în palme
și o mirare caldă în ochi...
Râdeai de mine
că nu știu să strâng
decât cuvintele-n brațe
și răspund nătâng
la incisive nuanțe...
Clipele cu tine au fost
cam rebele cu mine.
Nu se lasă nici uitate,
nici diluate,

nici deformate.
Le-am suspendat
deasupra ușii,
într-un cui
pe unde,
fără grabă
își trec pașii
clipele amărui
ale nimănui.

18 februarie 202